

O_D

Zbirka
jedanODsto

Glavni i odgovorni urednik
Nina Gugleta

Urednik izdanja
Ana Marija Grbić

Lektura
Irina Vujičić

Korektura
Aleksandra Dunderški

Grafičko oblikovanje
Jana Vuković

Štamparija
Kontrast, Beograd

Tiraž
500 primeraka

Izdavač
Areté, Beograd

OD

Et al.
Abraham T. Olafurson
Melisa Zebor

ARETÉ
www.arete.rs

izveštaj, zapis ili, takoreći, vrisak sa elementima distorzije, burleskna nebilica
i samo naizgled nečitljiva prozna balada o pravom životu, ljubavi i smrti
nižeg univerzitetskog činbenika Hopipola Hopipoloviča:
vulkan i mrlja, morska zvezda i asteroid:
gejzir, valjda

Jedan čovek je malo kasnije došao i nosio malu bebu u rukama
i nije gledao ispred sebe pa se okliznuo.
Svi su počeli da mu se smeju a on je rekao:

– Baš smešno! – odmah za njim ponovi beba.

Vladimir, II₂

I

Zvono obližnje crkve budi Vladimiroviča u sedam sati i trinaest minuta, on misli da poseže za mobilnim telefonom, približava kažiprst utičnici i struja ga ubija na licu mesta. Potom ustaje, proteže se i trlja kapke, zakorači u novo jutro, da mu jedna noga udari u drugu, levom slepoočnicom poklopi ivicu stola, na parketu odleži kratkotrajnu komu i gadno iskrvari, a posle nekoliko dana u sobu ne uđe hitna pomoć nego službenici kriminalističkog odeljenja (u zabludi da nečije telo, ovako surovo a nečujno, može da unakazi samo profesionalac). Pospano, u međuvremenu, pere zube – snažnim pritiskanjem četkice već je probušio osetljive desni, jezik mu se uvežbano obmota oko plastične drške i tako zapetljan zaglavi u grlu, a njegov trup spusti na pločice trzajući siromašnim udovima, melanholično. Od trenutka kad je svoj udavljeni život ostavio na podu kupatila Vladimira opseđa misao o pauku kojeg je spazio u čošku iznad kreveta neposredno pre nego što je sinoć pao u san – prosto je uveren da je neman noćas milela po njegovoj koži, strpljivo ali ažurno plela končice i do jutra ga preobrazila u mumiju. Zato mu ni najmanje nije jasno otkud je uspeo sa-

vršeno spokojno da sanja kako se u blizini staklenog kovčega – u kojem je pohranjen bez svesti ali sa parčetom jabuke u grlu i neugašenim iščekivanjem u duši – nalazi rudnik i kako se iz tog rudnika čuje pesma. *Čudno je to*, kaže gotovo naglas, jer on nikakve veze sa rudnikom nema: vidimo ga upravo kako polazi na posao (na tom putu redovna linija autobusa katapultira ga sa pešačkog prelaza u delovima raznorodnih veličina i oblika, a tik pre no što uđe u visokoškolsku ustanovu nežno se od nepropisno parkiranog kamiona odvaja cisterna metil-alkohola i Vladimir ostaje samo razigrana asfaltska mrlja), polazi, dakle, da tamo predaje studentima razvoj artikulacije kod dece: za koji minut masivna neonka iznad katedre i pametna tabla pokriće ga uz tresak u isti mah, dok auditorijum uigrano vadi iz nesese^{ra} kokiće, kikiriki u ljusci i koka-kolu; najvredniji među posmatračima zevajući poziva tetkicu da donese rođendansku sveću u obliku loše podrezanog pera neke jalove guske i zasadi je u predavačevo oko. Proći će dosta vremena pre nego što se to desi, pa se njegov mrtvi pogled dosađuje i u toj dosadi zumira đon na konversici, a on sâm, sasvim niotkuda, pomišlja *pa, to sam bio ja, onda kad je padala kiša*, odozgo dopiru, reklo bi se, drugarski glasovi i smeh, ali đon tu pomisao opovrgava, *na leđima nosim spiralnu kuću*, nehajno se podiže i polako, *uvlačim rogove*, spušta da smrska i razlije sluz po trotoaru, a zatim me sasvim pomeša sa pljuskom. Moj oklop je potom krckao dugo, ali u blizini nije bilo nikoga da ga sastavi, zato sam se valjda probudio kao beba grizli, pogledao oko sebe, ispod pa iznad, a onda naglo razjapio čeljusti, ne prema nekom čoveku, nego prema ružnom, velikom i belom oblaku koji je ličio na medvedicu, razjapio sam ih toliko da su me vilice bolele od ispuštenog zeva, kojim sam – možda i namerno – haj-ho pijanim lovcima dao znak: upucali su me

bez većeg napora, pažljivo odrali krzno i u trofej pretvorili mrtvu glavu. Nedaleko od nje, sad se iza ugla jedne od galerijskih prostorija pomalja silueta belokljune stjuardese: na glavi joj kruna kose a u kosi punč od mente koji prinosi cenjenom posetiocu. Vladimirovič zahvaljuje, nežnim dlanovima obgrli zvono iz kojeg pada kiša i sa neskrivenim zanimanjem procenjuje vrednost eksponata, savesno i vedro.

Ovo je moja rupa! cijukne s kraja tunela, pa odsečno zavijori bledu zastavu na kojoj je neurasteničnim potezima izgreban pejzaž Kilimandžara. Budem podjednako besan, uvređen i tužan, ali tek neprimetno klimnem glavom u znak razumevanja. Ona ne poveruje, nastavi da se mršti slepim očima, u strahu, sve dok zadnjicu ne pokrenem u rikverc, učinim blagi zaokret telom i odvrckam joj u lice *o D u S t A j E m* – tad već na miru kine i dalje raščešljava kovitlastu kosu, pući usne u samsungov ekran i šalje krtikone vajber frendici. Moja osveta je podmukla: van dometa, neprekidno mrmrljam sebi u prokop *glodaru neprosvećeni*, pljunem, *tolika zemljina kora, a ti si baš, gazim, odatle*, po šlajmu, *moral da telefoniraš*, dok se spuštam ka studentskoj službi da zavedem prezrele rotkvice sa jučerašnjeg ispita. U činovničkom nastojanju sprečava me ne naročito zanimljivo čovekoliko stvorenje: madmoazel Suza Osećajna, zaštićeni student (br. indeksa 000), značajno mi poverava da joj se sestra porađa, pa suprotno molbi njeno ime nije zapisano na nežnijem listu jabukove palme i to pod hitno treba proveriti u fakultetskoj administraciji. Budimo iskreni, u tom trenutku Vladimirovič niti je sluša niti želi da je razume: ljudi se rađaju i umiru, knjige se pišu i spaljuju, čaj u zoru je jedino što postoji i ostaje posle univerzitetskog životinjarenja. Dok naročito ugodno kontemplira, on joj, tobož uzgred, sasvim

nehotice isporučuje deo najintimnijih pseudomudrosti, a ova blentavo podigne gornju usnu, trepavice joj *suštinski* podrhtavaju, u ritmu tih drhtaja uši se skupljaju i šire, moždani impuls susretne svog blizanca iz drugog smera i u glavi nastaje kosmički zagrljaj: ona 0. formira misao 1. kako joj neuviđavni asistent sa sad već otapajućom voštanom maskom dobroćudnog gnoma govori nešto krajnje nerazumljivo, 2. budući da nije razumljivo verovatno je uvredljivo jer 3. zašto bi inače bilo dato u takvom obliku za koji je neophodno žmirnuti četiri puta, oštroumno a tugaljivo, i usuknuti obraz kao za dobar pljun da bi se smisao iskaza pojavio, pa i tad sasvim maglovito. U njoj se onda 4. začine, i 5. srazmerno tromo raste, nelagoda koja se pretvara u nemuštu ljutnju u 6. sanjari o tome da metastazira u reč, pa studentkinja posle nekoliko trenutaka 7. zausti da skrene pažnju na lepo ponašanje, ali rukole ne pričaju već samo svojim tananim listovima lelujuju u proleće, te se Vladimirovič s njom rukuje, ljubazno, i mirno nastavlja dalje. Gradska železnica ga za manje od osam stoleća odbacuje do jugoistočnog Sibira da tamo bude srdačno dočekan od strane gospodina Palmotića: nije tu reč samo o uigranom treskanju rukom o kartu francuskih kolonija, glavom o podni laminat i crnom kruškom o prozor, čime se u okvirima simboličkog porodičnog nasleđa iskazuje neprevaziđena prisnost, već o produktivnom – doduše, prilično kontraproduktivnom – dijalogu u kojem dva najbliža srodnika razmenjuju ironične opaske i dubinski krik. *Gunj je prijatno topao*, primetiće, sve dok po koži ne počnu da mile imena: zaboravljeni spiskovi, ah, zaboravljeni, *ali danas je Uskrs*, podvikne sebi u ogledalu, da mu revnosno bude odgovoreno kako je to nebitno. Zato otvaram vajber i tražim odgovarajući smajli, grickam sir, spokojno, i ophrvna želja da

se ispovedim: rep me oštro bolucka i saznanje da se ništa drugo nije moglo očekivati od druženja sa mišolovkom – ne pomaže mi ni najmanje. Dobru stranu ovog položaja uviđam u činjenici da je mačka krajnje lenja i nesavesna: ona ostavlja dovoljno prostora za razmišljanje o sastavu gvožđa zarivenog u meso. *Ta žica je, vijugā Vladimirovič, sastavljena od atoma jednako koliko i moj rep, tu se neke tačkice poigravaju jedne drugima, praznine među njima prepliću i kakav je onda problem izvući jednu takvu prazninu iz druge.* Daleko je sve to od plesa dokonog intelektualnog miša – Vladimiru ni najmanje nije potreban nekakav misaoni bugi-vugi da shvati kako nije on zarobljen u mišolovci, već mišolovka u njemu. Mišolovka je, ako ćemo pravo, produžetak njegovog tela, u ovom trenutku iskorišćen da zarobi samog sebe i preda se razmišljanju lišen krivice umesto da nešto preduzme i zavitla mačkine brkove preko univerzitet-skog šanka u čašicu skorojevičkog šampanjca na Kopaoniku. *I: ta mačka je više nego bezobrazna,* pomišljam, ona ni ne postoji, pa naprasno biva jasno da se nje ovaj lešnik ni najmanje ne tiče – gošnjački daždevnjak već je pokupio orašasti plod, a Vladimirovič prepariranog reponju prinosi računovodstvu na teflonu od ljubičastog stakla, očekujući da mu se nekako obračuna lov na Mariju Antoanetu. *Motika, i čekati, i uloviti,* govori odvažno, *dimne bombe i zvučni efekti ne doprinose ničemu,* sve dok se pogled, kao u nekom preko mere predvidivom gegu, slučajno ne spusti na ugovor koji ističe za nekoliko dana, raspisani konkurs i imena kandidata – uslediće tad nespretno ispuštanje krtice iz posude, izvinjenje prisutnima i lagano buđenje neprikosnovene ljubavi za poredak: Vladimir se osvrće oko sebe, tiho zatvara vrata i, po izlasku, naslanja uzavreli potiljak i ledenu zadnjicu uza zid. *Kakav dan,* pomisli. *Čaja,* zavapi.

Mučnina, nedovoljna, jer nije sadržaj želuca ono što previja dok sluša perspektivnog mladog pisca tesno obmotan jorganom i prepušten prolećnom rominjanju. Kapi meandričaju, ali ovde nije reč o meteoropatiji: ako je prisutna, ona se sastoji u priželjkivanju da, ovaj put, meteor ne promaši i slučajnošću kojoj se ne može pridati nikakav smisao, jer posle mene ne ostaje niko. Kad mu ne bi zvučalo visokoparno i umno, izrekao bi Vladimirovič zavodljivu pseudoantimetabolsku formulu kako je *smisao poguban kad se pogubi volja da se smisli*, a situacija je upravo takva dok, uredno raspoređen u kese za reciklažu, sasvim pasivno udaraš u zid kontejnera na čošku. Prolaznici trpaju otpatke siromašnih kuhinja i nesrećnih spavaćih soba, iza njih metalni poklopac trijumfalno tresne, otvori, ćaskanja o vremenu i odeći koju treba ogrnuti kako ne bi došlo do prehlade, a onda, očekivano, Ciga ćutljivo zagleda, primeti malokrvnu ruku, ova ga obraduje i pretvara se u saksiju za olovke. Žurno je posadi nasred sobe, prekristi, zažmuri i pomisli, jako, *piši, ja ću da ćutim*, onda još jače, da se obrve ustalasaju, *piši šta ćuješ u tome što nemam da kažem* i čudo se dešava: sveća počinje da gori a uši fosforno zasvetle: dvoje ljudi koji se ne vole, osmoro pocepane dece čija se kosa zapalila od ispucalog blata, baraka u kariranoj ćebadi sa koje se pri hitrijem prolasku podignu slapovi prašine, usamljeni drveni opiljak posred zemljanog pejzaža prigradske deponije; pred tom ruševinom zastane kamion i njihove oči se širom otvaraju: suvonjavi momci koji služe civilni vojni rok, refleksni strah od kuge i brz istovar, pas izgrizenog uva koji se ukrcava u prikolicu, neuspešno, pa ostaje s nama, pokunjen. Daleko odatle, ruke nemam – drugu prilježno gricka majčin rascvetani nokat – ali to ne vidim kao značajnu promenu; više me zabrinjava što ispred streljačkog voda moji koraci upadljivo drhte, školjka upija nešto slično nemačkom,

zvuk mutira, jezici se menjaju, puške su, ipak, stalne i me- tak se s nepokolebivom odlučnošću zabija u zid kad trup već izvodi anemični salto, slobodan pad s ivice prozora, voljno započet, kao let neupoznatog dečaka. Neki minut ranije čuli smo *ja samo do toaleta*, nedugo zatim pucanje ogledala, iza njega mrlje peščanika, straha koji se smeši, zaslepljuje, *teško mi je da živim*, iznutra, *i kad razumeju, teško*, pa konačno dopre: nije to ogledalo – vrabac je slomio kljun u pokušaju da zagrlji asfalt, majka postala parčad krika, strčavanje niz stepenice, zagrljaj bez smisla. Dole su viteška koplja i krhka probodena rebra, tuđi dlanovi skršteni iza leđa i ukop, rupa otvorena ka nebu *I can see the birds*, zvuk *I can hear the sky*. Odatle se ne vidi kako Palmotiću zvoni telefon, bezuspešno, kad se pitam da li su vene presečene, plazma razlivena po podu. A kako su nam sutra divno srne letele poljanom, pod lišćem slušam tvoj žubor kad prislonim uvo na stomak, želim da ne dođeš, strepim da ne padneš, duboko sanjam Rejkjavik za tebe i mene, šetnju van grada, zagrljaj dva brata ispred gejzira uz koji ti šapućem *preživeli smo*, kad počnem da plaćem, *na sigurnom*, dlanom ti pokrijem potiljak i bradu utiskujem u svoje rame tako da probije kožu, otvori vertikalnu šupljinu iz koje odskakuće veverica, prokopa tunel do korena trešnje, skupi zemlju za uzglavlje i zaspi, usni jezero na čijem smo dnu, osmehnuti, svi: bik i lav, vodolija i morska zvezda: toplo doručujemo maline sa šećerom dok napolju veje, jelke se ponizno klanjaju i zakrivaju krov, oči uperene u sneg tope se kao slatkoća pod jezikom, razliva u magli. Toga, naravno, nije, a Vladimirovič, rasparčan i uvijen, prelepo, u kese, sluša: nedelja, popodne, kiša.

Andeli odvijaju česmu na samovaru, Vladimir se uliva u kri- glu, penuša, udara pa grli obalu na kojoj se, zavaljena u plat-

nenu ležaljku, sunča Velika Krtica. Dok ona toržestveno ispija đus-martini, šepava roda nudi krofne, iz plastične kofe izmili glodarčad modrih noktiju da jednom rukom ukucava rasporede predavanja i piše referate za izbor u nastavničko zvanje, u trku dostavlja izveštaj o prekovremenom radu i račune za službeni put (naučni skup s međunavodnim učesćem: *Uloga klimatskih promena u Prijepolju na razvoj... četiri bodića! ...korejskog saobraćaja: komparativno-istorijski pogled*), drugom se češka po njušci, pesnicama mučenički busa u grudi i nemo kopa slepe tunele; bodri je neprekidni srk žutih talasa iz čaše u kojoj pliva autobus. Vladimirovič se, još neprobuđen, provuče između vrata u poslednjem času, pred krivinom smešta crnu torbu među kolena i šipka mu lagano izmiče, on ljosome na staklo, probija i, u idilično vedro prolećno jutro, leđima tako intenzivno očeše asfalt da mu rebra prigodno zaigraju *danse macabre* posred genitalija koje su završile u mirijeveskom parku. Neko bi rekao da to nije logično: mirijeveski park nije pun otrovnih gljiva koje prevremeno razbijaju ljusku nojevog jajeta i sankaju se nedaleko od roditeljskog doma, što je ovde upravo slučaj. Nevernom tomi treba predočiti da crvena jaja, u načelu, nisu isto što i bodljikavo prase – otuda nije ni svakom dato da u miru tamani ribizle na španskom otoku: među nama su češće kreštalice, koje se ne obnavljaju u vatri već srećno utapaju u žuč pomešanu sa cijanidom. *Igrati je lepo, i ja u tome uživam*, opisao je živahnim gestom u vazduhu nevidljivi čovek pre nego što su kroz njega projurila policijska kola, ne da sakupe Vladimirovo telo već da ukažu na protivzakonito delovanje njegove vilice, koja gricka autobusko sedište usred bela dana. I to ne bilo koje sedište: na ovom je posađena fudbalska lopta, ona raste, crvoliko stvorenje se zaleti, šutira i promaši stativu iza koje se grohotom smeje lice moje majke.

Između jezika i nepca vidim joj grumen soli, koji postaje sve veći, pretvara se u grudvu koju uhvatim, zagrizem i otplju-nem u stranu. Iz otrova poraste zeleni hibiskus, uberem ga i brižno stavljam u saksiju. Narednih nekoliko godina lepo je napredovao, slana voda je kompatibilna sa ilovačom, ali u inače prijatni subotnji suton Vladimirovič primećuje kako hibiskus gubi apetit i počinje da vene. U svom jastuku pro-buši rupu želeći da mu ulepša poslednje dane, ali cvet na-prasno živne i metamorfozira u zmiju koja otvorenih oči-ju spava na drugoj polovici kreveta, opružena. Vladimir se teško priseća priče o gazdarici kojoj se desilo nešto slično i, pošto prevaziđe strah od same pomisli kako ga piton meri spreman da njegovu dušu pretoči u deo svoje utrobe, prekri-je oči podlakticom, reptila prska tečnošću za sudove i, uza-ludno, neutralizuje opasnost. Mada će mu koralska ogrlica saosećajno položiti ruku na rame dok tanjir poleće prema univerzumu, verujem da je veče na Kalemegdanu dovoljno inspirativno za šetnju sa prijateljima. Makar dok jednog ne pokrije korov, drugi se zagleda u odraze na talasima, a treći saseće svaku mogućnost dijaloga tako što sebi izrenda usne i iskrvari. Ne želim da se zavaravam kako je trčanje do hit-ne pomoći uzbudljivo i svrsishodno. Ne, više ne.

Uđem u *Orangerie* i spontano shvatim: ne mogu da gledam plastove sena i neurotične ptice – već sam dovoljno umoran od šetnje i čutanja – hitro koračam ka sterilno beloj stoli-ci muzejskog kafea. Konobar ponešto liči na čoveka, espre-so na kafu, ali toj neobičnosti ne pridajem značaj: otvaram meni i za sebe naručujem abecedu, ne pitajući trolejbus – koji je u međuvremenu klimnuo šeširom i zauzeo mesto – šta želi da doručkuje. Vladimirovič ne zna o čemu bi sad s tim prilično nevaspitanim trolom pričao, flertovski mig

levim farom više je prazno platno nego izraz naklonosti i zato je bolje udubiti se u još nedoneseni tanjir. Slova koja promatra su gusta, ali nedovoljno; valjalo bi da se zgruša-ju jače, posebno kad je značenje gnjecavo i bezukusno. Trolejbuz na tu njegovu pomisao počese branik, zabrinuto uzdahne, pa najednom tresne rukom o sto, guma mu pukne da iz nje proviri zabezeknuti drekavac i neprimereno uzvi-kne *dosta više*; Buda odlomi nogar i počne da se lupa po gla-vi kao beslovesni kuhinjski stolnjak, ali sve to, srećom, u kafeu ne primećuje niko: takav postupak današnji snob ne može da vidi kao naročito uspešan umetnički performans jednako kao što ne može ni da ga proglasi autentičnim po-kretom psihotične trolesencije. Ni Vladimirovič ne prime-ćuje ništa iako je njegovo postojanje mnogo više emigrant-sko nego snobovsko: on prati liniju kašičice koja se drobi u kafi, oblizne usne i taj pokušaj da u njemu nešto senzibilno zatreperi biva zahvaćen inercijom stoletne grabuljice kojom deca češljaju pesak budućih dana. U tim danima nisu bit-ne stilske figure i tropi – učešće personifikacije ili metafore ne igra nikakvu ulogu – šta god da baciš na papir odraziće stvarnost kakvom je vidiš, uzeo ti rovce ili mamute, tastatu-ru ili majčinu dušicu sa oboda Sahare. Čim primete da je po-gled namenjen njima, nomadi pognu glavu i zakriju laktove, a pupak prislone na magarčevo uho. U njemu je refren *why does my heart*, u njemu zvoni *why does my soul*, ali to što nja-kalo ume da čuje muziku ne obezbeđuje jednaku verovatno-ću da neko sluša njegov glas kao pev novozelandskog carića. Zelene pufne postoje tek da bi se na praznik stavile pod ja-stuk i zapamtile šapat torenta, koji ponešto zna i da sakrije: kako se tu maštovito i samo naizgled neobuzdano mešaju si-romašne melanholične varijacije sentimentalnih muzičkih pejzaža i jednoliko odglumljeni zvuci orgazmičnog trljanja

žlezda, PDF-ovi o istorijama smrti i recepti u kojima dominiraju brokoli, kelj i sirova cvekla. *Bundeva je neizbežna, to sam makar naučio*, mrmlja Vladimirovič u bradu, a vezica peršuna i luka košta me najmanje dva dijaloga u kojima prodavačica iz okoline Leskovca nadmudruje fakultetskog asistenta bez ikakvog napora, onako uzgred. Daleko od toga da se osećam poraženo, nekoliko trenutaka potom, dok mi brakljija pruža pečurke uz odbrojavanje koje se nužno završava sa *mmm... mmm... stotkica*, predvidivost njegovih glasova čini me srećnim. *Zašto je to tako, madam Splinter*, poželim da kažem, ali ona i dalje sedi preko maramica mene, skrštenih ruku, i sluša pomno kao da je nije briga da li ću i narednih vekova ćutati kao afrički stereo ili ući u tu sliku iznad kreveta na kojoj je gozba. Sećam se: jednom sam padao s ovog prozora, pomislio da mi je nešto pošlo od ruke, ali noga se stereotipno zapetljala u zavesu, nos kucnuo u prozor ispod, čelo prelila arkadna krv. Iza stakla dvogodišnje dete me je pogledalo namršteno, konj okrenuo glavu uz frktanje, pa promumlao u zid *opet se izmotavaš*. Osetim kako mi je krivo što mu oduzimam vreme, savijem telo, pregrizem zavesu i propadnem između dve betonske pločice u središte zemlje. Bela maramica-pokrivalica leprša za mnom, a ja slušam *uđite*, u daljini, *uđite jer razloga za to – nema*.

Posle vođenja ljubavi sa pogledom dlanolike Zsanett Égerházi, prilično davno filmski zanesene u pozadinu druge plavuše, putevi su krajnje predvidivi: njen usporen korak kroz bolnički hodnik uz šuštanje kese za dijalizu u kojoj se giba providna tečnost i tvoja poseta sebi u izmišljenom avionu koji traje veoma kratko jer se metalni kljun strmoglavo zariva u površinu okeana iako je plavokoso androgino dete nasmejanao trčalo razgrćući visoku travu u suton. Iz te trave izmi-

li zbunjani hrčak dimenzije Tripliksa, osvrne se levo, desno, levo, pre no što uđe u raketu od sapunice i vešto zapilotira do Vladimirovičeve tuš kabine. Kad ugleda hrčkove šačice na komandnoj tabli, ne biva iznenađen jer je još sinoć shvatio – teška je laž da se umire nekontrolisano, u mističnom magnovenju. Svako umire kad zaželi, samo što nekad svoju želju ne prepozna i u tome je sažeta moja muka. Tako je i u ovom trenutku kad srce prosto zastaje da se ne pokrene. ili, nešto kasnije, u tihoj subotnjoj vožnji gradskim prevozom dok sanjariš o dečjim pesmama. Prstenje ostaje na za to određenim pipcima kao znak nepostojane volje za dobrotom i povremeno jake vere da je pobeda radosti moguća, a nestajanje relativno. Ipak, moji slonovi su crne kocke sa surlom podignutom prema trešnjama – čim otpadnu, iz njih izmile čokolade stvarane u fabrikama sapuna. Iza postrojenja se krije napušteno pozorište senki u kojem se među lekovima protiv uobičajenih košmara – pad s ivice terase, odlazak kod opakog zubara i širenje čudljivih mikroorganizama od korena noktiju prema radiatorima koji su prekriveni tankim slojevima kože – kotrlja zeleno mađarsko r, dogega me do mešavine sjaja i crnila poznatih lica. Jedno takvo je upravo predamnom, ali u stvarnosti je teško podneti taj osmeh, jer on nije samo uživanje u poverenju već i nada da će ono trajati. Zato često odustajem i sa osornim cinizmom gledam ponosne čivave kako se spuštaju niza crvene stepenice: leptir-mašne i kravate vuku se mermernim pločicama, fascikle i tračevi neprimetno, a nadasve radosno, spadaju sa viljuškarā. Čavrljajući o jedinim – i stoga, razume se, mučnim – emocijama koje proizvodi potencijalni poziv na ekstragalaktički projekat br. 101101101 (finansiran od strane Ministarstva za Ozbiljnu Nauku Istočne Paraplagije), članovi veća napuštaju zgradu i izlaze kroz masivna vrata na svetlost, tamo im sijalice iznad

glava stidljivo zatrepere i oreol ponešto távnī – na nekoliko milimetara pred sudar sa betonom, sudar izazvan praznom plastičnom zdelom užeglog prosjaka. Vladimirovič bi uzviknuo da im tako i treba kad ga, lenji, ne zaobilaze u dovoljnom luku, ali za to nema vremena jer mu se nameće misao kako je letovanje još daleko, a da je onog avgusta u Buljari-cama bio naročito popularan samo zato što sam i pred nastavnikom smelo vikao *upomoooć!* kad i najmanji talas krene ka obali. Nemam iluzija: moje dranje bilo je i te kako dosadno, ali deca uživaju u ponavljanjima, posebno ukoliko se valja udaviti nekoliko puta svakoga dana, pa ako još nekom ko bi mogao da bude drag to pričinjava zadovoljstvo i proizvodi gromoglasan smeh – eto spoja lepog i korisnog. Tek posle ove scene mogu da shvatim kako je moje jedino školsko putovanje na more počelo znatno drukčije: plašila nas je žena koja je šestarila oko kampa čupajući kosu i naričući za šizofrenim učenikom koji je već prvog dana otišao predaleko i utopio se. Tiho, bez ikakvog znaka. Sećam se da je neko pokušavao da objasni kako ga je bolest verovatno omela da na vreme shvati da se davi, neko drugi dobacio kako će toj učiteljici kasnije, više nego sada, živci biti potrebni za još mnoge druge stvari – glupo je da ih troši na nešto u čemu pomoći nema. Sutradan, kad se pročulo da nije želela da nastavi letovanje, treći glas je lagodno onanio da to može da učini samo iracionalna budala koja pati od preteranog osećanja krivice. A krivicu je, toliko jako, Vladimirovič osetio onog popodneva u kojem pored svoje desne ruke živī vreli naboj vazduha nastao naglim kočenjem automobila i u vakuumu osluškuje kako se gumena lopta neravnomerno kotrlja preko peska, ulazi u vodu i veselo njiše po površini mora ka italijanskoj obali. *Lepo je, ipak, što rođendani postoje*, pomisli dok stavlja čestitku u koverat na kojem neće napisati adresu.